

ADAM PÝCHA

VŠECHNY TVÁŘE SMRTI!

...ULICE SE PROMĚNILY V ŘEKY KRVE

MYSTERY THRILLER

VŠECHNY TVÁŘE SMRTI

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Adam Pýcha, 2025
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6674-1 (pdf)

VŠECHNY TVÁŘE SMRTI

ADAM PÝCHA

VENDETA

PLAYLIST

Karel Kryl / Pieta
Gaëtan Roussel / Le temps est assassin
Nick Cave & The Bad Seeds / Red Right Hand
Květy / Do tmy
Kittchen / Sudety
Kalle / Felid
Smack / Temno
C&K Vocal / Zvolna
Marsyas / Zmrzlinář
Hana Hegerová / Když někdo z vás
Radůza / Jednou to pomine
Michal Prokop / Blues o spolykaných slovech
Lanugo / Vlci
Dunaj / Na druhé straně
Divadlo na provázku / Zabili, zabili
Psí vojáci / Žiletky
The Blue Effect / Skládanka
Dunaj & Jana Vébrová / Ilegální tanečnice
Lenka Dusilová / Holka magor
Eva Olmerová / Tam pod nebeskou bání

1.

ZA ROZPADLOU BRANOU

První zmínky o Severním Pfalzu můžeme datovat k rozmachu Prahy v době vlády prvních Habsburků. Již v této době se zde nacházelo husté osídlení, které položilo základy dnešní nejprůmyslovější, největší a zároveň nejizolovanější pražské čtvrti.

Ludovít Pekárek: *Praha současná i zapomenutá* (1972, nakladatelství Pramen)

I.

Pár minut po sedmé ráno se sluneční paprsky začaly zdrženlivě objevovat nad střechami domů. Helena stála u okna a kouřila osmou cigaretu. Většinu posledních nocí téměř nespala.

„Katarino, kde jsi, holčičko moje?“

Vyfukovala obláčky kouře proti oknu a prstem malovala na zamžené sklo. Venku se k zemi líně snášel sníh. Temně šedý a těžký. Helena se víc přitiskla k topení. Byla vděčná, že začali byty vytápět včas. Minulou zimu kvůli mezinárodní blokádě a dalším věcem, kterým nechtěla rozumět, měli radiátory teplé sotva měsíc. S Katarinou lehávaly v jedné posteli, zabalené do bund a svetrů. Ještě nikdy v životě nevíkala jaro a první teplé dny s tak upřímnou radostí.

Katarina nedávno oslavila sedmnácté narozeniny. Vyrostla z ní hodná, tichá a drobná dívka, která se své matce, snad kromě velkých očí, příliš nepodobala. Spíš otci – i ten byl pohledný, alespoň jak si ho Helena pamatovala, byť její vzpomínky se postupně víc a víc zamlžovaly. Helena kdysi vystudovala zdravotní školu a doufala, že bude pracovat jako zdravotní sestra, ačkoliv na tom zdravotnictví nebylo dobře. Osud ovšem rozhodl jinak. Potkala ruského vojáka, zamilovala se a otěhotněla. Než se mohli vůbec rozhodnout, zda a jak bude vypadat jejich společná cesta životem, byl Kiril odvelen do války v Afghánistánu a padl.

Mladá žena s nemanželským dítětem po ruském okupantovi to nikde v Československu neměla lehké, ale ve Pfalzu se dalo aspoň přežívat, byť i tam lidé občas vrhali odsuzující pohledy. Helena to zvládala vcelku dobře a naučila se s tím žít. Trhalo jí však srdce, když viděla, jak nepřátelsky se dívají na její dceru. Hodné, krásné a nevinné děvče. Zatížené pouze hříchem lásky její matky.

Helena neviděla svou dceru od středy minulého týdne. Do práce odcházela dřív, než Katarina vstávala do školy. Helena ji nebudila, aby si mohla dopřát hodinu spánku navíc. Tu středu vstoupila tiše do dceřina pokoje, pohladila ji po vlasech a odešla do práce. Ještě než zavřela dveře od bytu, slyšela Katarinu něco říct, ale nevěnovala tomu pozornost. Věděla, že k ránu často mluví ze spaní.

Ve fabrice vládlo před koncem roku naprosté peklo. Všichni se snažili dohnat nespelnitelné normy a vedoucím směn bylo upřímně jedno, že se blíží Vánoce. Helena tam pracovala osmým rokem a byla za to místo ráda. Kovovýroba Lindheim byla jedním z posledních fungujících provozů. Obrovské tovární zóně ponechali i její původní historické jméno, spjaté se Severním Pfalzem jako žádné jiné. Vždyť i na náměstí Osvobození, hlavním pfalzkém náměstí, stála monumentální socha Hermanna Lindheima, s níž se neopovážil hnout žádný režim.

Z práce se vrátila pár minut po páté odpoledne. Zdržela se u kamarádky, ke které zašla na kávu. Na dceru čekala téměř do půlnoci. Pak usnula – neklidně a přerušovaně. Katarina byla svědomitá a vždy zavolala nebo nechala vzkaz, když se někde zdržela. Párkrát se stalo, že přišla později, ale vždy jen o pár hodin. *Taky jsi byla taková. Nech ji dospívat, nech ji užívat si těch několika málo svobodných let*, snažila se Helena uklidnit sama sebe. Když však ráno vyrážela do práce, byla Katarinina postel stále prázdná.

Přemýšlela, co se asi mohlo stát. Stále jí něco bránilo v tom okamžité situaci řešit, váhala.

„Musím si něco zařídit. Za patnáct minut jsem zpátky,“ zavolala Helena na svého vedoucího, který jen pokynul rukou a začal se opět do novin.

Na vrátnici bylo několik telefonů. Číslo do školy si nepamatovala, tak se nechala přepojit ústřednou. Telefon dlouho zvonil, než ho někdo zvedl.

„Ano?“ ozvalo se na druhé straně linky. Ženský hlas zněl chladně a odměřeně.

„Dobrý den, tady Helena Franková. Omlouvám se, že ruším. Potřebovala bych mluvit se svou dcerou Katarinou Popov. Chodí do čtvrté B. Můžete mi ji prosím zavolat k telefonu?“ Snažila se, aby její hlas zněl klidně, ale stres ji zrazoval.

„Hm,“ zaznělo na druhé straně telefonu a Helena se bála, že u toho i zůstane. „Dobrá. Vyčkejte na telefonu, paní, jak jste to říkala, Franková. Zajdu tam.“ Ozval se zvuk sluchátka telefonu, které narazilo na dřevěnou desku stolu. Trvalo to snad celou věčnost, než opět někdo promluvil.

„Paní Franková? Jste tam ještě?“

„Ano, jsem. Samozřejmě,“ přeskočil Heleně hlas.

„Bohužel, vaše dcera ve třídě není a její třídní učitel mi řekl, že nebyla ve škole ani včera.“

„Aha. Tak to děkuji,“ nedokázala Helena vymyslet jinou odpověď a hlavou jí běžel milion myšlenek naráz.

„Paní Franková, je vše v pořádku?“

„To nevím. Já opravdu nevím.“ Helena zavěsila.

Vedoucí Heleniny směny křičel. Vždy měl sklon k dramatickým výbuchům hněvu, ale aspoň člověk věděl, že má jeho plnou pozornost. Helena mu řekla, že odchází a s největší pravděpodobností neprijde ani zítra. Neřekla mu proč. Byla to její věc a potřebovala teď být sama.

Za dvacet minut už seděla v tramvaji číslo 47, ale nebyla si jistá, kam vlastně jede. Nejdříve uvažovala o škole, ale nevěděla, co by se dozvěděla nového. *Katarina tam není, to je jisté, tak proč*

si to ověřovat. Jediná Katarinina bližší kamarádka byla ještě ze základní školy, jmenovala se Nina a chodila do školy někam do Karlína. Telefon na její rodiče má napsaný doma.

Nevystoupila však na zastávce v těsné blízkosti jejich bytu. Rozhodla se udělat něco, co by ještě včera považovala za absolutní hloupost. Z tramvaje vyskočila na začátku ulice Rudněvovy. Tam stála třípatrová oprýskaná šedivá budova s nápisem Veřejná bezpečnost a pod ním menším Obvodní oddělení Sever. Dvakrát se zhluboka nadechla a vstoupila dovnitř.

Uvnitř panoval čilý ruch. Neustále někdo běhal dovnitř a zase ven. Helenin příchod nikdo nezaregistroval. Chvilí se zmateně rozhlížela, až si všimla ženy sedící za vysokým pultem. Jejich pohledy se setkaly a Heleně se ulevilo, když jí žena gestem naznačila, že má jít k ní.

„Dobrý den, s čím jste přišla?“ Příslušnice Veřejné bezpečnosti měla brýle, rudé vlasy a výraznou nadváhu.

„Potřebovala bych poradit,“ řekla Helena asi o něco pomaleji, než na kolik měla příslušnice trpělivost.

„Paní, tady nejsme informační centrum. Pro rady můžete jít jinam, ne sem,“ podívala se přísně.

„Víte, ztratila se mi dcera.“ Příslušnice jí opět věnovala pozornost.

„Tím jste měla začít. Kdy jste ji viděla naposledy?“

„Včera ráno, než jsem šla do práce. Volala jsem do školy a prý tam nebyla ani včera.“ Po těchto slovech si příslušnice jen znuděně odfrkla.

„Copak nevíte, jak to tu chodí? Počkejte do pondělí, a když se vaše dcera neukáže, tak se tomu bude někdo věnovat, ale co jsou dva dny. Nejspíš se někde zapoměla s klukem.“

„Taková moje Katarina není!“ vykřikla Helena a sama sebe překvapila výbuchem emocí. „Je to hodná dívka. Nikdy neprovedla nic za mémi zády. Muselo se jí něco stát a někdo by to měl řešit.“

Hřmotná příslušnice se postavila. „Paní, prosím, nemusíte tu na mě křičet. Podívejte,“ ukázala na dalšího příslušníka Veřejné

bezpečnosti, který zrovna mířil směrem z budovy, „nevidíte, že tu máme dnes práce až nad hlavu? U nádraží ráno našli tělo nějakého bezdomovce a zřejmě se na něm někdo pořádně vyřádil. Zaměstnává to tu každého. A není nás tu mnoho, což asi taky víte.“ Příslušnice nasadila svůj zřejmě nejmilejší tón. „Jsou to sotva dva dny. Děti utíkají z domu, ale vracejí se. Máte o ni starost, ale určitě se zítra nebo pozítří objeví. Tak to prostě je.“

„Ona taková není. Katarina taková není.“ Helena už to nevydržela a zadržované slzy se proměnily v protrženou hráz. Snažila se uklidnit, ale s každým nádechem pláč nabíral na intenzitě. Někdo jí položil ruku na rameno.

„Co se děje?“ Byl to další příslušník VB. Jeho věk se dal odhadnout těžko, protože měl obličej zarostlý hustým černým, dlouho neholeným strništěm. Než stihla Helena odpovědět, tak jí příslušnice skočila do řeči.

„Nic se neděje, soudruhu kapitáne. Je zrovna na odchodu.“

„Na odchodu?“ zeptal se sarkasticky. „Mně se nezdá, že by odcházela. Co se stalo?“ Ruku měl stále na Helenině rameni.

„Přišla oznámit pohřešovanou dceru. Ale neviděla ji teprve od včerejšího rána. Soudruhu kapitáne, na to nyní není čas...“ Chtěla ještě něco říct, ale nestihla to. Kapitán ji rychlým gestem umlčel.

„Já to sepíšu. Přijel jsem teď z nádraží, ale stejně tu nikdo jiný není, že, Marto?“

„Je to tak, soudruhu kapitáne. Pojdte za mnou.“ Rudovlasá příslušnice zavedla Helenu do jedné dveří. Usadila ji k malému stolu se třemi židlemi a za okamžik přinesla sklenici vody.

„Paní Franková, nemáte u sebe fotografii vaší dcery?“ zeptal se muž, který se představil jako kapitán Fridrich Ipser, když zapsal všechno, co mu Helena řekla. Mluvil se znatelným slovenským přízvukem, a několikrát dokonce slovenštinu použil, ale vždy se rychle opravil. „Udělal bych si kopii a originál bych vám nechal.“

Helena vždy nosila v peněžence dvě fotky své dcery. Jednu z porodnice a jednu z posledního školního focení. Vytáhla tedy tu druhou a podala ji kapitánovi. Ten se na ni dlouze zahleděl.

„Je moc krásná,“ vstal a podal fotografii někomu za dveřmi.
„Za chvilku nám ji přinesou.“

„A co teď?“ Heleně už zase vyschlo v ústech. Kapitán Ipser vypadal nesmírně unaveně, byť se to snažil maskovat.

„Paní Franková, máme vše, co potřebujeme vědět. Budme realisté. Co si myslíte, že mohu nyní dělat?“ Zdálo se to jako zcela vážně míněná otázka. Helena chvíli váhala. Nakonec odpověděla.

„Můžete někoho poslat, aby ji hledal, aby se ptal,“ na chvíli se zamyslela, „soudruhu kapitáne.“

„Toho soudruha můžete vynechat. Máme tu třikrát méně lidí, než by bylo potřeba na normální chod oddělení. A ještě mnohem méně lidí, než bych potřeboval dneska.“ Helena chtěla něco říct, ale nenechal ji. „Vaše dcera se vrátí. Nebudu vám to slibovat, ale bývá to tak. Jsou to jen dva dny. Když se nevrátí do pondělí, zavolejte.“

„Je to stejné jako vždycky!“ Helena prudce vstala od stolu a její židle spadla. Naklonila se, aby ji zvedla, ale nakonec si to rozmyslela. „Když vidíte její příjmení, nikdo nehne ani prstem. Jen to přiznejte!“ Pokud ta slova kapitána vyvedla z míry, nedal to na sobě nijak znát.

„Paní Franková, nerozumím tomu, co říkáte. Proč by měl kdokoliv cítit zášť vůči našim bratrům, kteří nás hrdinně osvobodili od dekády trvajícího německého útaku? Zákony této země platí stejně pro Čechy, Slováky i Rusy a pro všechny bez rozdílu je tu i Veřejná bezpečnost. A mohu vám slíbit, že se tu dostane spravedlnosti i lidem ze smíšených svazků. Dokonalá harmonie.“ Jedním prstem ukázal do horního rohu místnosti. Byla tam kamera.

„Myslím si, že nefunguje. Kdo ví,“ řekl kapitán tichým hlasem. „Já nejsem člověk, který slibuje nemožné. Nepomůžu vám. Vaše dcera si musí pomoci sama, ať je kdekoliv.“ Helena vůči kapitánu Ipserovi necítila žádnou zášť, jen smutek. Samotnou ji to překvapilo.

Když se konečně dostala domů, zavolala několika lidem. Nikdo ale o Katarině neslyšel. Nalila si skleničku vína a rezignovaně hleděla do prázdnoty.

Byla ještě hluboká noc, když se bytem rozeznělo vyzvánění telefonu. Helena by přísahala, že spala, ale její tělo se tak necítilo.

„Haló? Kdo volá?“ Hlavu jen s velkou námahou držela zpřímá a oči se jí klížily. Celý byt se hýbal jako loď v bouři.

„To je soudružka Franková?“ Mužský hlas jí nebyl nijak povědomý.

„Ano, proč voláte?“

„Dnes jste mluvila se soudruhem kapitánem Ipserem. Mám vás co nejdřív vyzvednout. Prosím, oblékněte se. Za deset minut budeme u vás, tak jděte ven, ať nečekáme. Rozumíte?“ Muž zněl zadýchaně a mluvil překotně. Musela vynaložit veškerou energii, aby rozuměla tomu, co říká.

„Rozumím. Co se děje?“ Srdce jí bušilo jako o závod a kapička ledového potu jí stékala po spánku.

„Na to teď není čas. Buďte za deset minut dole,“ muž zavěsil.

Helena deset minut nepotřebovala. Ve svém nejteplejším kabátu musela ještě několik minut čekat, než se její odvoz objevil. Venku už zase padal sníh a na autech se držela tenká šedobílá vrstva. Tak pozdě v noci byly ulice téměř prázdné. Po chvíli začala nervózně přešlapovat. Ani tady nebylo vhodné, aby byla sama venku tak dlouho po půlnoci, a to její ulice platila za dobrou adresu, ale opatrnosti nebylo nikdy nazbyt. Netrvalo dlouho a zabrzdlilo u ní označené auto Veřejné bezpečnosti. Mělo zapnutá výstražná světla.

„Jste paní Franková? Tak si nastupte dozadu.“

Pfalz byl zcela liduprázdný. Dlouho se drželi na ulici Sedlické, která byla jednou z místních hlavních dopravních tepen. Minuli náměstí Osvobození, ale na frekventované křižovatce u hotelu Družba museli přibrzdit. Helena pohlédla nahoru, na tu podivnou stavbu, která do okolí vůbec nezapadala. V hotelu svítila jen tři okna. Napadlo ji, kdo tam asi tráví dnešní noc.

Jejich jízda pokračovala dál na Smetanův most. Ten spojoval východní břeh Pfalzu, tvořený průmyslovými objekty, historickým centrem a spleť starých budov různého významu i účelu, s jeho západní částí, kde se nacházelo převážně rozlehlé sídliště Alfrédov. A Helena věděla, že je tam i Nový hřbitov, kam ji očividně vezou. O tom nebylo sebemenších pochyb.

Hlavní vchod na Nový hřbitov byl i konečnou stanicí tramvajové linky číslo 4. Ta se tu otáčela a vydávala zpět do města. U vchodu stála i budova krematoria a márnice. Tady auto zastavilo.

„Pojďte. Soudruh kapitán už na nás čeká.“

Ve světle pouličních lamp byla vidět jeho postava. Byl moc daleko, aby mohla rozeznat jeho zarostlou tvář, ale určitě to byl kapitán Ipser. Heleně se neovladatelně roztřásla kolena. Najednou měla nohy jako z rosolu a bála se, že se jí podlomí hned, jakmile se na ně postaví.

„Pojďte, paní Franková,“ kapitán Ipser došel k autu a podával jí ruku. „Musíme si promluvit.“ Společně došli k velkým těžkým dřevěným dveřím. Kapitán je podržel a pokynul Heleně, aby vešla dovnitř. Ve vousech se mu leskly malé sněhové vločky.

Uvnitř budovy vládlo absolutní ticho. *Hrobové ticho*. Nový hřbitov nebyl místem, kde by chtěl člověk strávit noc: zapomenutá zákoutí, kam by se i ve dne odvážil jen ve skupině. Ne že by na těch babských povídačkách něco bylo, ale dnes to Helena rozhodně nechtěla ověřovat.

Se sklopenou hlavou sledovala vzorování na mramorových dlaždicích. Bylo zde sice tepleji než venku, přesto i tady šla od úst pára.

„Prosím, posadte se na chvilku. Musíme si promluvit,“ zopakoval kapitán a ukázal na prostou červenou koženkovou sedačku. Oba se tam usadili. „Dnes jsme...“ zamyslel se. „Včera jsme spolu hovořili o vaší dceři. Opravdu jsem doufal, že už se k tomu nebudeme muset vracet.“ Na chvíli se odmlčel, protože

kolem nich prošli dva uniformovaní příslušníci. Přicházeli odněkud z hlubin budovy a pokračovali do temnoty noci. Nikdo z nich nic neřekl, ale jeden z mužů uhnul před jejím pohledem.

„Chápete jistě závažnost situace. Jinak bych vás sem netahal uprostřed noci.“ Helena už to nemohla vydržet. Ten tlak ji drtil a ona se musela zeptat.

„Našli jste Katarinu?“ Sebrala v sobě zbytky sil a podívala se kapitánovi do znavené tváře. Přisahala by, že i on musí mít problémy s nespavostí.

„Našli jsme dívku. Je to pár hodin. Náhodný chodec objevil její tělo v Harantových sadech.“ Helena cítila, jak se jí zastavilo srdce. „Neměla u sebe žádné doklady. Ale přesně odpovídá popisu Katariny, a když jsme se podívali na fotografii,“ znovu se na chvíli odmlčel, „musel jsem vám zavolat.“

„Jak zemřela?“ Musela to vyslovit nahlas. Slovo *zemřela* zatím nezaznělo a to byla chyba. Její Katarina byla mrtvá a ona musí vědět, jak se to stalo. I když ji to zničí a bude ji to nadosmrtní sžírat, potřebuje znát každý detail.

„To jsou otázky, na které budeme znát odpověď brzy. Nyní mám jen předběžné zprávy.“ Uvědomil si, jak nedostačující je to odpověď. Chytil Helenu za ruku. „Byla zavražděna. Vrah jí zasadil několik ran nožem. Netrpěla dlouho.“

„A byla...“ ta slova jí uvízla v krku. Kapitán i bez nich věděl, na co se chce zeptat.

„Znásilněná? To budeme vědět brzy. Já to nepředpokládám.“

„Chtěla bych ji vidět.“ Helena vstala.

„Já vím. A i my to potřebujeme.“ Kapitán Ipser odvedl Helenu do márnice.

Stáli ve velké místnosti ozářené intenzivním světlem. Po přitnutí chodby si její zrak musel chvíli zvykat. Mnohem nepříjemnější byl však těžký štiplavý zápach. Všudypřítomný a intenzivnější s každým nádechem. Helena se děsila, jak ho ze sebe bude následující dny smývat. Celá jedna stěna byla plná malých dvířek

úložných boxů. Každý měl své označení. Před nimi stály kovové stoly. Byly tři a na jednom leželo tělo zakryté kusem šedivé látky.

„Konečně jste tady,“ do místnosti vtrhl muž v bílém plášti. Jeho hlučný příchod dokonale narušil ticho, které doposud panovalo. Musel měřit dobré dva metry, mluvil hlubokým hlasem a jeho oči nezvykle rychle těkaly z místa na místo.

„Paní Franková, to je doktor Forman, soudní lékař.“ Po těch slovech k němu Helena natáhla ruku na pozdrav, ale on buď ruku dokonale ignoroval, nebo ji neviděl. Přesunul se ke stolu, kde bylo zakryté tělo.

„Jste tu kvůli identifikaci. Chci vás požádat: stůjte v dostatečné vzdálenosti, soudružko, což je minimálně půl metru. Budete-li se chtít podívat na nějaký detail, tak mě musíte upozornit a já vám povím jak. Zároveň za žádných okolností nesmíte sahat na tělo. Chápeme se?“ Kapitán Ipser vrhl na toho muže skutečně nepříjemný pohled a Helenu překvapilo, jak umí být jeho oči přísné.

„Říkáte, že nesmím pohlédit svou dceru?“ obrátila se ke kapitánu Ipserovi.

„Mrzí mě to. Jsme na začátku vyšetřování a tyto postupy je nutné dodržet. Naší prací je dopadení vraha a musíme využít všech prostředků. S tím jsou spojeny i důkazy, o kterých třeba ještě nevíme a můžeme je objevit.“ Položil Heleně ruku na rameno. „Jste připravena?“ Neodpověděla, ale přikývla.

Doktor odhrnul látku tak, aby byla vidět celá hlava a část ramen. Zbytek těla zůstal zakrytý. Helena popošla blíž a podívala se na doktora Formana. Ten jí naznačil, že to je ještě akceptovatelná vzdálenost.

Vzpomněla si – netušila, odkud se ta vzpomínka vzala –, jak se říká: *Vypadá, jako když spí*. To byla věta, kterou měla stále na jazyku. *Vypadá, jako by jen usnula*. Připadalo jí to divné. Protože ta dívka před ní rozhodně nespala. To, co se jí stalo, bylo děsivé a temné. Na tváři neměla náznak úsměvu. Byla smutná, zničená

z toho, jak brzy musel skončit její život. *Každý, kdo říká, že mrtví lidé vypadají, jako když spí, by se sem měl přijít podívat.*

Dívka měla blond vlasy a nemohlo jí být více než dvacet. Byla drobná a půvabná. Helena už zase nedokázala zadržet pláč. Kdyby Katarina měla starší sestru, určitě by mohla vypadat jako tato dívka. Ale jedna věc byla jistá. Ať se jmenovala jakkoliv, její Katarina to nebyla.

Helena se probudila před polednem. Spala dokonale klidným spánkem. Z jejího srdce spadl obrovský balvan, ale jeden menší, byť stále nesmírně těžký, se znovu hlásil o slovo. V noci ji domů odvezl kapitán Ipser. Nedokázala by spočítat, kolikrát se jí omluvil. On i další lidé byli přesvědčeni, že se jedná o její dceru. Možná se v tom všichni navzájem utvrdili a během chvíle každý, kdo se podíval na tvář té dívky, uviděl její Katarinu. Chápala to. Podoba byla skutečně zarážející a obě dívky dělilo jen pár let věku. Byla to chyba, kterou dokázala snadno odpustit.

Rozhodla se, že dnes vařit oběd nebude. Oblékla se a pěšky se vydala až na náměstí Osvobození. Nebylo blízko, ale potřebovala se projít. Cestou kouřila a její myšlenky se neustále točily zpět.

Moje Katarina to nebyla. To je hlavní. Zahnula z hlavní ulice a pustila se zkratkou. Pod nohama jí křupal čerstvě napadaný sníh. *Ale kde je? Proč se ještě nevrátila domů?* Než Helena opustila byt, zjišťovala, jestli se něco v Katarinině pokoji nezměnilo, ale nezdálo se to pravděpodobné. Katarina od středy ráno nebyla doma, tím si byla Helena jistá, a dnes byl už pátek. Čas letěl. *Nesmím propadnout klamu, že je všechno v pořádku. Včera večer jsem viděla tělo dívky. Mladé, krásné a před pár hodinami plné života. Mohla to být moje Katarina. Mohla být!* Zastavila se u malého okénka trafiky. Beze slova si vzala dnešní vydání novin a prodavačí hodila tři koruny.

Hned první článek na titulní straně se jí týkal.

Čtvrteční jatka. Dvě vraždy za necelých 24 hodin

Černým písmem se zapíše do kronik včerejší den. Brzy ráno bylo v těsné blízkosti vlakového nádraží v Severním Pfalzu nalezeno tělo bezdomovce, kterého vrah zavraždil mimořádně brutálním způsobem. Dle interních informací, přímo z místního Obvodního oddělení Veřejné bezpečnosti, byl prý muž zavražděn dvaceti bodnými ranami. Brutalita útoku zaskočila i zkušené kriminalisty. Obětí byl muž zhruba ve věku šedesáti let. Jeho totožnost zatím není známa.

A jako by tato hrůzná událost nestačila, týž večer přinesl tragédii možná ještě větší. Byl zmařen život mladé ženy. Její tělo našel náhodný svědek při venčení psa v Harantových sadech. I v tomto případě šlo o brutální vraždu ubodáním. Totožnost oběti taktéž nebyla ještě potvrzena. Veřejná bezpečnost žádá veřejnost o pomoc.

Píše se v těchto dnech další krvavá kapitola historie této nechvalně proslulé čtvrti? Je Severní Pfalz místem, kde je bezpečné vychovávat své děti? Pokračování hlavního tématu dnešního vydání najdete na straně 3, a to včetně portrétů obětí.

Dvě vraždy v jeden den. Matně si vzpomínala, že jí o té první něco říkali na služebně, ale nepamatovala si details. Soustředila se jen na zmizení své dcery. Katarina je stále někde venku, musí jí pomoci. *Ale kam mám jít?*

Sotva pět metrů od ní se rozezněla telefonní budka. Helena na ni jen nevěříce koukala. Lidé chodili kolem ní a vyzvánějího telefonu si nevšimli nebo předstírali, že si nevšimli. Pomalu tedy přišla k budce a jen velmi váhavě zvedla sluchátko.

„Prosím?“ řekla nesměle. Sama neměla tušení, proč to vůbec dělá.

„Stále hledáte svou dceru?“ Po těch slovech Helena upustila sluchátko a udělala krok zpět. Hlas na druhém konci telefonní linky byl zvláštní. Nedokázala poznat, zda je mužský, nebo ženský. „Stále hledáte?“ slyšela z dálky, protože sluchátko se houpalo jen těsně nad zemí. Znovu ho zvedla.

„Kdo jste? Co jste jí udělali?“

„My jsme jí samozřejmě neudělali nic. To by bylo barbarské a my nejsme barbaři.“ Hovor byl na dvě sekundy přerušen zvláštním zapraskáním. „Jsem si jist, že na vás spoléhá. Vím o někom, kdo by mohl pomoci. Chcete jí pomoci?“ Ten nelidský hlas měl zvláštní zbarvení. Heleně se zdálo, jako by se jí vysmíval.

„Chci jí pomoci. Co mám dělat? Udělám cokoliv.“ A byla to pravda. Nedovedla si představit nic, co by stálo mezi ní a opětovným shledáním s Katarinou.

„Znáte bar Ústav poslední naděje?“ Helena se musela zamyslet. O takovém místě nikdy v životě neslyšela.

„Nic mi to neříká. To je tady ve Pfalzu?“

„Ano. Jděte na západní konec ulice Jindřicha Waldese. Tam, kde jste nejbliž Vltavě a ve vzduchu už cítíte doky. Najdete tam bar, který se jmenuje Ústav poslední naděje. Jeho majitel říká, že to je i antikvariát, ale je to pouze hloupý vtípek. Muž, kterého hledáte, se jmenuje Samuel Birke. On vám pomůže dceru najít.“

„Proč by to dělal? Má s tím něco společného?“

„Věřte nám, že tam pomoc najdete. A proč byste ho měla zajímat? Stačí, když mu řeknete, že vám *má splatit dluh*. Nic víc není potřeba.“ Telefon znovu zapraskal a výpadek spojení byl o něco delší.

„Jak chcete. Půjdu tam a řeknu mu to. Ale co s tím máte společného vy?“

„My?“ Poprvé se Heleně zdál hlas vyvedený z míry. „My jsme přece srdcem tohoto města. Jsme jeho krví i slzami. My jsme Pfalz a vše, čím kdy byl, je i bude. Vydejte se tam, Heleno, protože času je málo.“ Po těch slovech bylo telefonické spojení

ukončeno. Helena ještě celou minutu hleděla ven z budky na ulici. Lidé chodili sem a tam a nezdálo se, že by je něco tížilo.

Samuel Birke. Zopakovala si jméno. *Dobrá tedy.*

Vývěsní štít pamatoval výrazně lepší časy. Olupovala se z něj barva a houpal se na řetězech tak zrezlých, že stěží dokázaly udržet jeho váhu. Vybledlými písmeny na něm stálo *Ústav poslední naděje* a pod tím *Bar & Antikvariát*.

Podívala se na hodinky. Bylo po jedné hodině. To nebyl čas, kdy mají bary otevřeno, ale antikvariát? Vzala za kliku těžkých černých dveří a vstoupila. Hned za nimi bylo nepřiliš široké kamenné schodiště sestupující do sklepení. Nadechla se a pustila se po něm dolů.

Desítky ošlapaných kamenných schodů zavedly Helenu do otevřeného prostoru s vysokým klenutým stropem. Hned jí bylo jasné, že něco takového v životě neviděla. V minulosti, před dávnou a dávnou dobou, musel tento prostor sloužit jako překladiště doků. Ve sklepení nebyla žádná okna a svítilo tu jen několik menších stolních lamp. Díky nim byl bar ponořen do stínů. To ale nebyl hlavní důvod, proč se zastavila na posledním schodu a udiveně se rozhlížela.

Všude byly knihy.

Knihovny se táhly podél stěn a byly umístěny i volně v prostoru. Svazky byly narovnány do vysokých komínů a často se dotýkaly stropu. Viděla také několik stolů se židlemi, ale zdálo se jí, že je majitel umístil tak, aby hlavně neubral místo knihám. *Tohle je úžasné.* Najednou si připadala, jako by ji někdo přenesl do jiného města a možná i jiného času.

„Mohu vám pomoci, madam?“

Helena sebou trhla. U malého stolku seděl muž a v ruce držel knihu. Podíval se na ni přes slabé a sotva patrné brýle. Usmál se mile a přátelsky.

„Dobrý den. Hledám Samuela.“ Nikdo jiný tu nebyl, nebo ho aspoň neviděla. „Vy jste...?“ Muž zareagoval dalším úsměvem.

„Ne, já nejsem Samuel, jmenuji se Konrád. Ten, koho hledáte, je vzadu za barem.“ Položil knihu na stůl a narovnal si brýle. „Vítejte u nás, madam.“ Helena si všimla chybějící pravé paže.

„Děkuji,“ odpověděla stručně a opatrně se vydala změtí uliček do zadní části baru. Bar či snad antikvariát rozhodně nebyl prázdný, jak si původně myslela. Stolky a křesla byly skryté do-
těrným pohledům. U některých seděli osamocení čtenáři a u jednoho větší skupinka studentů.

Barový pult nebyl středobodem toho zvláštního podniku. Krčil se až vzadu v jednom z rohů, a přestože nebyl malý, působil jen jako doplněk k lesu knih. Měl nádhernou tmavě hnědou barvu a majitel k němu přistavil pět barových stoliček. Obsazena byla jedna. Částečně opřená o barový pult a částečně o stěnu tam seděla žena. Helena měla pocit, jako by před ní ožil obraz Alfonse Muchy. Zosobnění přirozené slovanské krásy, která se v jeho podání stávala až mytickou, nebeskou a nedosažitelnou. Měla zlaté vlasy dlouhé k pasu a přehozené přes jedno rameno. Tmavé šaty byly modré s jemným vzorem lučního kvítí. Helena si uvědomila, že na ni civí s otevřenou pusou, a rychle ústa zavřela.

„Same,“ promluvila žena, aniž by se na Helenu jedinkrát podívala, „máš tu zřejmě návštěvu. Pokud tedy paní nepřišla za mnou.“ Teď jí Helena viděla do tváře.

Odvrátila se silou vůle a radši sledovala záda muže, který něco dělal za pultem. „Vy jste Samuel?“

„Jsem. Dobrý den,“ natáhl k ní ruku na pozdrav. Byl mladší, než očekávala. Ihned ji upoutal jeho nos. Musel být minimálně jednou zlomený. To dodávalo jeho tváři zvláštní a zpočátku rušivou asymetrii. Potřásli si rukou.

„Hledám svou dceru Katarinu. Zmizela před třemi dny.“ Aniž by si o cokoliv řekla, postavil před ni Samuel malou sklenici bílého vína.

„Myslíte si, že chodila sem? Kolik jí je?“

„Čerstvě sedmnáct. A nevím o tom, že by toto místo znala. Ani já jsem o něm před pár hodinami nevěděla,“ usrkla vína.

„Tak v tom případě nevím, co bych pro vás mohl udělat. Chodí sem mladší i starší lidé. Jejich jména si moc nepamatuji.“

„Lže. Pamatuje si každého, kdo si tu něco objedná nebo odejde s knihou,“ promluvila žena v modrých šatech.

„Věnuj se svým záležitostem. Buď tak hodná,“ řekl jí Samuel, ale ona reagovala pouze nenápadným úsměvem.

„Jsem tu, abych vás požádala o pomoc. Musíte mi pomoci najít mou dceru.“ To evidentně Samuela pobavilo. Předklonil se směrem k ní, oběma rukama se opíral o pult.

„A můžete mi prozradit, proč bych to měl jako dělat?“ Téměř nemrkal, když čekal na odpověď.

„Protože mi musíte splatit dluh,“ řekla Helena opatrně. Netušila, jaká bude reakce, a ta se dostavila okamžitě. Samuel vzal jednu z těžkých sklenic a mrštil ji proti zdi. Na tváři mu vyběhla žíla a Helena o dva kroky ustoupila.

„A dluh bude po právu splacen,“ řekl ten muž a Helena si nebyla jistá, zda to směřuje k ní, nebo k někomu mnohem vzdálenějšímu. „Posadte se. Musíte mi toho hodně říct a já si musím hodně věcí zapsat,“ ukázal na prázdnou židli a zmizel ve dveřích za barem.

II.

Vincent byl spokojený. Panovalo krásné slunné počasí, jako stvořené k procházkám po parcích, promenádách a nábřežích. A Vincent se po Praze procházel moc rád. Pohledy na ni se mu nikdy nepřejedly, ačkoli znal její ulice dokonale – před více než čtyřiceti lety začínal jako řadový četník. Na své pěší výlety nezanevřel ani v době, kdy začal mít problémy s pravou nohou. Bolest byla jen malou daní za hřejivý pocit.

Svou manželku Irmu bral na své výpravy často, ale ona ho vždy podezřívala, že plánuje nějaký sólo výlet. Nijak mu to nezazlívala.

„Proboha, to je zase salát,“ rozčiloval se Vincent, když opatrně vytahoval noviny ze schránky, aby je ještě víc nepoškodil nebo neroztrhal. Jejich pošťák byl jako duch. Několikrát si na něj chtěl počkat a chytit ho při činu, stále mu však unikal. Vincent ale věděl, že stačí vytrvat, a to on uměl moc dobře.

„Chytil jsi ho?“ zeptala se Irma.

„Ne,“ řekl trochu nerudně, „ale dnes se mu to podařilo zmačkat obzvlášť precizně. Přemýšlím, že to zruším a budu si chodit noviny kupovat každé ráno sám. Budu na to mít dost času.“ Do konce roku měl formálně ještě dovolenou, ale hned prvního ledna měl Vincent u Veřejné bezpečnosti po dlouhých deseti letech skončit a odejít do zaslouženého důchodu. To byl fakt,

který snášel s různorodou směsí pocitů. Některé věci ovlivnit nemohl a kolegům to nevyčítal. Na jejich místě by zřejmě postupoval stejně.

„Půjdu si to přečíst na balkon. Na sluníčku je teplo.“

„Bude ti zima!“ volala na něj Irma, ale nevěnoval jí pozornost. Nepamatoval si, že by kdy za svůj život měl být rýmu. Jeho zdraví bylo dlouhá léta u sboru pověstné. Nikdy nechyběl, a když řádily chřipkové sezony, tak byl posledním mužem ve zbrani. Ale před patnácti lety se připlétl k zásahu, který se ošklivě zvrtl. Odnese to jeho noha a kulkou roztržštěná stehenní kost. Nikdy už nemohl pořádně běhat a i chůze se stala obtížnější. Bral to pragmaticky. Dva jeho přátelé se toho dne nevrátili domů, on měl štěstí.

Rozložil noviny na malém kulatém stolku a několikrát po nich přešel dlaní. Stále byly značně zmačkané, ale nevadilo mu to. Pomalu usrkával kávu. Byla ještě horká. Narovnal si brýle. Zrak se mu začal zhoršovat v posledních letech a teď už bez brýlí nepřečetl nic.

Zastavil se hned u prvního článku. Měl nadpis *Čtvrtěční jatka. Dvě vraždy za necelých 24 hodin*. Proletěl tři odstavce textu a otočil na třetí stranu. Byly tam dvě černobílé fotografie tváří obětí, popis jejich oblečení a několik spíše obecných informací, které autor článku rozepsal možná až příliš rozvláčně. Vincent se dlouho díval do tváře mladé dívky.

„Co se děje?“ probral ho hlas Imry. „Vypadáš, jako by tě tam něco nadmíru zaujalo.“

„Dvě vraždy. Stalo se to včera v Severním Pfalzu.“ Zavřel noviny a položil je na stůl. Z kávy se kouřilo o poznání méně.

„Kde?“ zeptala se Irma. Ta otázka ho zaskočila.

„Jak to myslíš *kde*? V Severním Pfalzu. Říká se mu třeba Seveřák. Vždyt je to největší čtvrť Prahy.“ Jestli Vincenta manželčina otázka zaskočila, její další reakce ho dokonale zmátla. Vypadala, jako kdyby intenzivně přemýšlela, a on nechápal, o čem mohla přemýšlet. Nakonec přece jen odpověděla: „Ano, už vím. Pfalz,

to je ta čtvrt' nad Bohnicemi. Nevím, proč na ni vždycky zapomínám. Nikdy jsem tam nebyla. Ty ano?"

Ted' se musel zamyslet Vincent. Prahu znal jako málokdo. Svou znalostí místních ulic, zákoutí a nejzapadlejších děr se vždy pyšnil. Ale Pfalz byl něco jiného.

„Byl jsem tam naposledy před deseti lety. Služebně, ale nějak si nevzpomínám, co přesně bylo důvodem.“ Přemýšlel dál, jako by na něco důležitého zapomněl. Když mu to došlo, zděsil se. „Immo. Vždyť v Severním Pfalzu je Smetanův most. Tam přece..." Irma ho nenechala domluvit. I v jejích očích se objevilo pochopení.

„Já vím. Nevím, proč jsem na to zapomněla. Nebudeme o tom mluvit," otočila se od něj a rychle odešla. Vincent Haas, ještě několik dní plukovník Veřejné bezpečnosti, seděl jako opářený na balkoně jejich bytu a v hlavě se mu opakovala dvě slova. *Severní Pfalz. Severní Pfalz*. Ten článek mu nepřestával vrtat hlavou.

Ještě nebylo ani poledne, když vzal Vincent do ruky telefon. Věděl přesně, komu chce zavolat. Kamarád a kolega Ferdinand Berger pracoval na Správě kriminální služby Veřejné bezpečnosti. Musel se ho zeptat na několik věcí k těm dvěma vraždám. Že se staly v jeden den, bylo krajně neobvyklé, ale Vincenta zarazilo i několik dalších nejasností. Nebude klidný, dokud to s někým neprobere, s někým zainteresovaným. A to byl právě Berger.

Museli ho přepojit dvakrát, ale nakonec měl štěstí a svého starého známého zastihl.

„Vincente, jak ti můžu pomoci? Slyšel jsem, že máš dovolenou," ozval se rázný, hluboký hlas. Vincent si říkal, co všechno o jeho dovolené ještě Berger slyšel, ale nechal to bez komentáře.

„Ahoj, kamaráde. Dovolená nedovolená – nesmím vypadnout z formy. Nebudu tě obtěžovat dlouho. Co ty dvě vraždy v Severním Pfalzu? Stalo se to včera. Nějaký bezdomovec a mladá holka. Kdo na tom dělá? Ví se něco?" Očekával okamžitou odpověď, protože Berger nepatřil mezi lidi, kteří vážili každé slovo, ale místo odpovědi se ozvalo jen ticho. „Jsi tam, Ferdinande? Slyšel jsi mě?"

„Jojo, promiň. Kde jsi říkal, že k těm vraždám došlo?“

„V Severním Pfalzu!“ Vincent téměř křičel. Nejdřív Irma a teď Berger. *To se všichni zbláznili?* „Ferdinande, kdy se stanou dvě vraždy za jediný den, a ještě takhle provedené? Kdo na tom teď dělá?“

„Už vím,“ ozval se Berger, ale nezněl moc přesvědčivě, „něco jsem o tom slyšel, ale ve Pfalzu si věci řeší sami. Dělají na tom na obvodu.“ Vincent chvíli nechápal. Vůbec nevěděl, jak na tu informaci zareagovat.

„To je vtip, ne? Pokud je tam něco, co mi nemůžeš nebo nechceš říct, jsem s tím v pohodě, ale buďme k sobě upřímní. Proboha, vždyť se známe dvacet let.“

„Vtip? Proč? Vincente, jsi v pohodě, že jo?“ Ta otázka byla poslední kapkou. Za poslední rok mu ji položilo mnoho lidí při rozličných příležitostech. Vypěstoval si na ni dokonalou averzi. Málokdy se rozčilil, ale otázka *Jsi v pohodě?* byla výborným prostředkem, jak toho docílit.

„Jsem naprosto v pořádku, Ferdinande. Měj se fajn,“ nepočkal na odpověď a telefon s bouchnutím položil. Rázně přešel ke svému pracovnímu stolu a odemkl uzamčený první šuplík. Vytáhl svůj služební průkaz a zbraň. *Ještě pár dní o sobě můžu říkat, že jsem plukovník, a nebudu se ptát na věci, které si mohu ověřit sám.*

„Co to proboha děláš?“ zeptala se ho Irma s rukama v bok.

„Jedu do Pfalzu, protože tady na něj evidentně všichni zapoměli.“ Sundal klíče od auta z figurky losa, kterou si koupil kdysi dávno na nějakém výletu a sloužila jako stojánek, políbil Irmu a chystal se odejít.

„Vezmi si kabát! Je prosinec.“

„Podívej se, jak tam je. Vždyť na slunci je aspoň patnáct stupňů,“ ukazoval z okna, ale podle manželčina výrazu poznal, že je odpor marný. Bez dalších řečí si kabát oblékl.

Stáhl okénko a nadechl se příjemně teplého vzduchu. Kabát měl hozený na sedadle spolujezdce. Nemyslel si, že by ho dnes potřeboval. *Je opravdu krásný den.*

Páteční provoz byl mírný. Než usedl do auta, zvažoval, zda se nevydat do Pfalzu metrem. Pohodlnost ale zvítězila. Netrvalo to ani dvacet minut a přijížděl do Bohnic.

V Hermannově ulici už byl na silnici téměř sám. Končila zde i linka tramvaje. Kdo se chtěl vydat do Pfalzu, musel vystoupit a dojít pěšky necelých pět set metrů na další zastávku. Prodloužení či napojení se zde nabízelo, ale nikdy nebylo vybudováno. *Možná to je záměr. Chtějí, aby se chodec musel zaměřit na tu nádheru kolem sebe.* Vincent zpomalil a jel téměř krokem. Před ním se do výšky tyčil průmyslový areál vybudovaný Lindheimem, jeho rodinou a dalšími následovníky.

Bylo to, jako by se zde ze země vynořil fantastický hrad z oceli a kamene. Rozličné budovy, fabriky, výrobní haly, desítky komínů, vše propojeno důmyslným systémem mostů, a dokonce lanovek. Hlavní vjezd do areálu byl tvořen robustní vstupní branou s nepřehlédnutelným nápisem Lindheim. Vincent zatajil dech, když mu areál otevřel svou náruč.

Matně si vzpomínal, že se o Severním Pfalzu říkalo, že ho z poloviny tvoří právě tento průmyslový areál a z druhé sídliště Alfrédov, kde žije většina obyvatel čtvrti. Nebyla to sice úplně pravda, Pfalz byl výrazně rozmanitější, ale když člověk projížděl ulicemi Lindheimova odkazu, připadalo mu, že nemá konce.

Do auta pronikl silný závan studeného větru. Vincent ujel ještě několik set metrů a zastavil u krajnice. *Tohle je minimálně zvláštní.* Vystoupil, přivřel za sebou dveře a popošel několik kroků do silnice. Stál tiše a poslouchal. Kolem něj neprojelo ani auto. Neviděl jediného člověka. *Polovina těch hal je dnes už prázdná, ale přece tu stále pracují desítky tisíc lidí.* Nedokázal pochopit, kde všichni jsou, kde jsou kamiony a hluk velkoměsta. *Jsem stále v Praze, ne?* Musel si tu otázku položit dvakrát. A najednou si všiml, že se k němu z nebe snáší sněhová vločka. Byla osamocená. Opatrně natáhl ruku a nechal ji dopadnout na svou dlaň. Sledoval, jak se pomalu roztéká. Pak se ozvalo silné a dlouhé